

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
ЛЪЖЛИВ ДОДЬО

chitanka.info

В наше село живееше един човек, когото всички наричаха лъжлив Додьо. Додьо беше още млад. Имаше живи баща и майка — добри хорица. Но Додьо още от малък навикна да поизлъгва. А и когато порасна, не отвикна от лошата си привичка. Но пък и лъжите му не бяха бог знае какви лоши и пакостни. Той повече лъжеше само за да си направи шега с някого или за да развесели хората.

Затова и хората не само не се сърдеха на шегите му, ами и постоянно го задяваха, да им погоди някоя дяволия.

А когато се случеше и истина да им каже, и тогава пак никой не му вярваше.

— Лъжеш, Додьо! — отвърщаха му те, смееха се и го отминаваха.

— Кой ви го каза? — питаха се един други хората. — Лъжлив Додьо ли? Не му вярвайте, излъгал ви е пак!

По някой път на Додя му ставаше мъчно, дето толкова не му вярват. Но кому да се сърди, като самичък той си беше виновен!

Една празнична утрин Додьо се запъти към селската кръчма. По пътя той реши тази утрин да не се задява с никого; да мълчи и да слуша какво говорят другите. Той стигна до кръчмата, влезе, поздрави хората смирено и без да погледне някого, седна настрана замислен.

Кръчмата беше пълна с празнично развеселени хора. Мнозина търсеха с кого да се заловят и да си направят някоя весела шега. Щом видяха Додьо, зарадваха се и се заловиха с него.

— Ей, Додьо — подхвана го един, — какво си се унесъл такъв, да не мислиш да вземеш на турския султан царството?

— Остави го бе, Петре, не виждаш ли, че Додьо пак някоя лъжа крои! — обади се други през смях.

А трети, който беше пийнал вече, извика на Додя:

— Хайде, Додьо, давам ти половин наполеон, ако ни кажеш някоя лъжа, ама изведнъж, без да я мислиш!

— Додьо, кажи ни! И от мене има половин наполеон — намеси се и пийналият дядо Добри.

А Додьо все мълчеше. Най-сетне той вдигна глава, изгледа хората и нажалено им рече:

— Я ме оставете, хора, че днеска не ми е до шеги и безгрижни закачки.

И пак наведе очи.

— Какво има?

— Какво ти се е случило бе, Додьо? — запитаха хората наоколо.

— Какво... Не сте ли чули още? Тази утрин нашият, старият, баща ми, се помина ненадейно...

— Че как така бе? Снощи го срещнах здрав и читав.

— Ей така. Тази утрин стана рано и се залови да местим един пълен кош с царевица. Думам му: „Тате, недей, празник е днес, остави тази работа за утре!“ А той: „Не, та не!“ Хванахме коша от двете страни, подложих гръб да го понеса, той се насили да го вдигне на гърба ми, но извика и догде пусна коша, догдето му помогна, падна на земята и издъхна... Ей го сега лежи мъртъв дома. Пък нямам пукната пара! И клепалото не искат да бият поповете без пари, не ми вярват, проклетите.

И като каза това, Додьо отри насълзените си очи, стана и тръгна навън.

— Къде отиваш? — запитаха го неколцина, нажалени от думите му.

— Ще търся чорбаджи Марка, ще го помоля да ми даде някой лев за погребение.

И той излезе навън, без да погледне някого.

Мина доста време, ето ти го Додьо пак иде, още по-нажален.

— Е, какво? — запитаха хората. — Даде ли ти Марко пари?

Додьо поклати глава:

— Нищо не даде... Изпъди ме като куче... То, имат ли сърце богатите хора!

И Додьо пак тръгна навън с наведена глава.

— Чакай. Додьо! — извика му някой. — То не може така. На, вземи от мене сто лева.

— На и от мене, Додьо. Бог да прости дяда Марина, добър човек беше...

— Ето и от мене!

— И от мене!

— И от мене!

От всички страни се простираха ръце и даваха по нещо. Додьо прибра смирено парите, пъкна ги в джоба си, без да ги брои.

— Сполай ви! — рече и забърза към дома си.

Но мина, не мина половин час и ето ти го на вратата на кръчмата застана сам дядо Марин, Додьовият баща — здрав и читав, захапал лулата си. Хората го гледаха като втрещени.

— Че ти жив ли си бе, дядо Марине — извика му някой, а след него другите заобиколиха стареца.

— Бре, хора, каква умирачка ви е патила! Не съм и помислял такова нещо!

— Ами ваш Додьо ей сега ни каза, че си починал тази утрин, събра и пари за погребението ти...

— Бре, това магаре пак ви е метнало! Той и мене излъга: „Тичай, каже, тичай на Пенъвата кръчма, викат те хората, много си им трябвал за нещо...“

На другия ден Додьо влезе пак в кръчмата, седна и викна на кръчмаря:

— Пеньо, налей ми шише ракия, да се почерпя за бог да прости...

— Додьо, да не е умряла днеска пък майка ти? — подметна му някой.

— Ба, този път за бог да прости на вашите пари ще пия! Вчера ходих в Смоляно — голяма мъка видяхме, догдето ги изгуляем...

— Как не те е срам! — викна му чорбаджията дядо Добри. — Излъга ни вчера и още се подиграваш с парите ни.

— Я мълчи, дядо Добре! — засмя се Додьо. — Да ти не искам наполеона, дето ми го обеща вчера. Че нали сами искахте бре, хора, да ви кажа една лъжа, без да мисля много. Защо се сърдите сега?

— Наистина — обади се някой, — този път Додьо е прав: ние сами се подиграхме с човека и получихме си, каквото ни се следва!

От този ден никой не смееше да закачи Додьо. Пък и той сам се отказа от лошите си шеги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.